

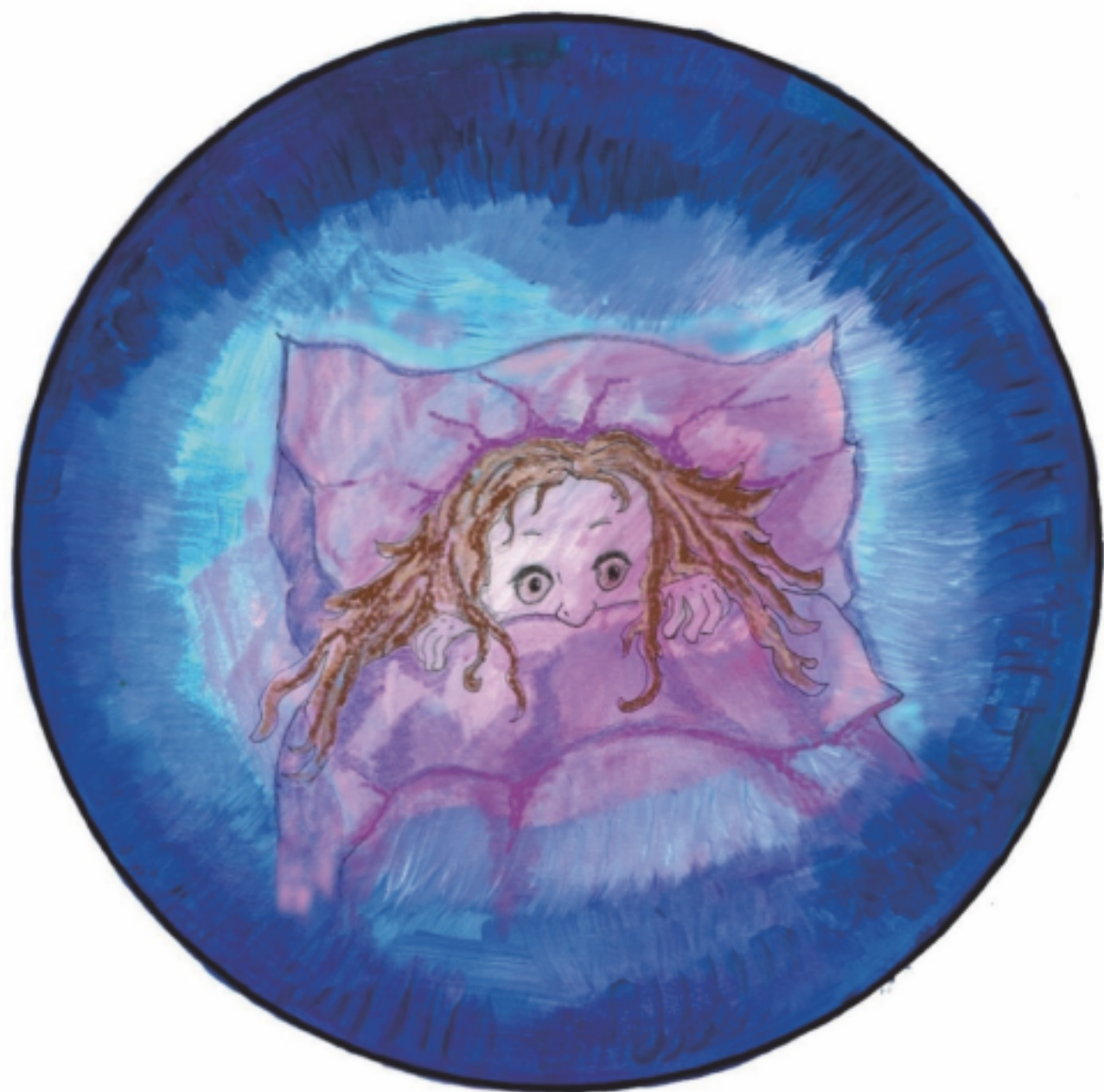
RESA

Het is donker in de slaapkamer, alleen het gat van de deur brengt nog een streep licht in de kamer van Resa. Maar de streep licht wordt al smaller en smaller.

“Welterusten Resa.” Mama trekt zachtjes de deur van de slaapkamer achter zich dicht.

Resa haat dit moment, ze is helemaal alleen in haar donkere slaapkamer. Er is een klein lampje dat mag blijven branden en dat een spookachtig schijnsel geeft. Het is fijn dat er licht is, maar tegelijkertijd verschijnen er ook rare schaduwen in de kamer. Zoals die donkere vlek op het plafond met die spitse punt. Dat lijkt wel een snavel of een scherpe snuit van een monster, denkt ze. Ze ligt onder haar warme, dikke dekbed en doet even haar ogen dicht. Wat is ze moe!

En dan begint het... ze hoort allerlei geluiden, geritsel en gepiep, gezoem en soms een rare bonk. Haar fantasie maakt van die geluiden griezelige beelden en enge gebeurtenissen. Er kan van alles rondom haar gebeuren wat ze niet ziet en wat ze niet in de gaten kan houden. Dan kruipt de angst in haar lijf omhoog. Dit voelt als een monster, donker als de nacht, dat zich in haar lijf nestelt en groeit. Het kruipt langzaam maar zeker als een slang omhoog tot in haar hoofd en het begint haar te bekogelen met nare enge gedachten. Haar hart klopt steeds sneller en ze begint wat te trillen.

Ze spert haar ogen wijd open en ze probeert alles in het donker te zien. Zit er iets in de kast? Of onder haar bed? Of achter het gordijn? Maar ze ziet alleen rare schaduwachtige vormen. Ze trekt haar deken op tot alleen haar neus er bovenuit komt. Haar handen beginnen te verkrampen en voelen verstijfd van de kou. Zo ligt ze al een aantal avonden in haar bed. Ze kan maar niet in slaap komen ook al is ze zo moe. Natuurlijk weet ze dat er niks kan gebeuren, maar zo voelt het nu eenmaal niet. Ze heeft haar ouders beloofd niet meer te roepen, maar het liefst zou ze nu hard gaan gillen om haar moeder.

De drie broers van Resa vinden dat ze zich aanstelt. Tegenover hen doet ze dan ook vaak stoer, want ze plagen haar graag. Ze is nu al tien jaar en weet haar mannetje wel te staan. Haar vriendinnen weten dat ze veel fantasie heeft en goed spellen en verhalen kan bedenken. Maar die fantasie is op dit moment juist lastig. 's Nachts als het donker is gaat die fantasie met haar op de loop. Ze wilde dat ze niet zo bang was in het donker en gewoon kon gaan slapen. Resa pakt een speciale lichtblauw gekleurde steen van onder haar kussen. Een steen die ze eens uitgezocht heeft in een winkeltje met allemaal prachtig gekleurde stenen. Ze houdt van die mooie gladde stenen, ze heeft een klein schatkistje vol. Deze prachtig gekleurde steen is haar wenssteen. Het is te proberen, denkt ze. Ze pakt hem in haar handen en sluit haar ogen. Ze voelt de steen warm worden. Ze wenst, ze wenst... dat ze nooit meer bang hoeft te zijn!

Een paar uur later hoort Resa haar ouders naar boven naar bed gaan. Is het al zo laat? Het voelt iets rustiger nu haar vader en